

Grover Furr je autorem knihy *Krushchev Lied (Chrušov lhal), v níž podává důkaz, že každé jedno Chruščovovo „odhalení“ Stalinových (a Berijových) zločinů v jeho neslavném „tajném projevu“ proneseném na XX. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu 25. února 1956 je prokazatelnou lží.*
(Pokračování z minulého čísla.)

Rád bych něco řekl k otázce **obhajoby Stalina**. Často mne nazývají stalinistou. Tento termín odmítám. Nebráním Stalinu, ani nikoho jiného. Jako badatel a vědec **se zabývám fakty a důkazy.**

Souhlasím s ruským vědcem Jurijem Žukovem (*Jurij Nikolajevič Žukov, nar. 22. ledna 1938 v Krasnogorsku. Ruský historik a vedoucí výzkumný pracovník Ústavu ruských dějin při Ruské akademii věd. V roce 1976 Žukov obhájil disertační práci s názvem Kritika moderní anglo-americké buržoazní historiografie vývoje sovětské kultury v SSSR. Nastoupil do funkce šéfredaktora sekce dějin Velké ruské encyklopedie. Vedl tým redaktorů a odpovídal za sestavení encyklopedií Moskva a Občanská válka - zahraniční intervence v SSSR. Žukov je autorem řady monografií a stovek vědeckých prací týkajících se zejména období sovětské historie let 1920-1950. V roce 1992 Žukov obhájil doktorát prací Patřičnost a činnost sovětských orgánů na obranu historických a kulturních památek 1917-1920. Žukov je pravidelným hostem ruských televizních programů zaměřených na sovětské dějiny.*), který napsal:

„Mohu upřímně říci, že **jsem proti rehabilitaci Stalina, protože jsem proti rehabilitacím obecně. V historii by nic a nikdo nemělo být rehabilitováno! Naším úkolem je pravdu nejen odhalit, ale také ji říkat.** Kéž bych ale mohl naznačit, že to byl právě Stalin, jenž znal cestu ke zdárnému řešení četných a nanejvýš komplikovaných problémů budování socialismu a komunismu v Sovětském svazu. Rozhodl jsem se však prozkoumat zprávu, která údajně odhalila zločiny Stalina a Beriji. Vyčlenil jsem 61 tzv. odhalení, resp. obviňujících tvrzení. Detailně jsem zkoumal každé jedno z témat a historických pramenů, které jsou dnes vědcům k dispozici zpřístupněných bývalých sovětských archivů.

Výsledkem bylo, že v Chruščovově tajné řeči se ani jedno z těchto takzvaných odhalení neukázalo jako pravdivé. To není otázkou obhajoby Stalina. Zkrátka v přímé konfrontaci s důkazy prostě neobstojí ani jedině z tzv. objevených tvrzení tajného projevu! Stejně tak z hlediska historických důkazů předložených v mé knize *Chrušov lhal* už nikdy nelze vnímat dějiny Sovětského svazu jinak než prizmatem zkreslení tajnou řečí Chruščova.

Pár slov k jejím důsledkům.

Jurij Žukov popsal situaci v archívech následovně. V zásadě jde o dobrodružství v sovětských a ruských archívech po pádu Sovětského svazu:

„Na počátku přestavby sice byla jedním z jejích oficiálních sloganů *glasnost* (veřejná informovanost), ale kremelské archivy, dříve formálně výzkumníkům uzavřené, byly z části přemístěny po různých veřejných archívech, z části zlikvidovány.

Tento proces sice započal, avšak nebyl nikdy dokončen. Bez publicity nebo vysvětlení jakéhokoli druhu byly v roce 1996 nejdůležitější materiály opět nově klasifikovány. Jsou v ruštině, ukryty v archívu prezidenta Ruské federace. Brzy se důvody této utajené operace zcela vyjasnily.

Naráz totiž bylo možno znovuvzkřísit dva staré a velmi omšelé mýty. Těmito mýty Žukov rozumí: mýtus Stalina jako velkého génia, ale především mýtus Stalina jako padoucha.

A právě na ten druhý měla ruská vláda v úmyslu nechat oživit.

Čtenářům západní a protikomunistické historiografie je ostatně důvěrně znám. Historik z již zmiňované UCLA Arch Getty nazývá historický výzkum provedený v období studené války „produktem propagandy, výzkumem, který nemá smysl kritizovat nebo se ho pokusit napravit v jeho jednotlivých částech, ale který musí být proveden znovu od začátku“.

Souhlasím s Gettym, jen bych dodal, že **tento tendenční, politicky výbušný, nečestný a nepoctivý výzkum je praktikován dodnes.** Znovuobjevení sovětské historie jde daleko za Chruščovův utajený projev.

Naprosto všechno, nejen pokud jde o obecné povědomí, ale rovněž o odborné znalosti týkající se období Stalinovy vlády, je zcela chybné.

To říkám ostatním odborným historikům ze Sovětského svazu, těm, kteří se mnou komunikují, protože oni byli vedením takového druhu výzkumu podvedeni rovněž.

Chcete-li, mohu parafrázovat píseň Weirda Al Yankoviche, jehož asi všichni znáte?! Na mysli mám jeho hit Everything you know is wrong (*Všechno, co znáš, je špatně*).

Celé dějiny Sovětského svazu je třeba přepsat. Několik příkladů: kolektivizace.

Kolektivizace byla naprostou nezbytostí, v pádu-li měl být definitivně vyřešen věčný problém souběžných neúrod a hladomorů. Jak dobře zdokumentovaly buržoazní vědy, docházelo v Rusku a na Ukrajině po tisíciletí až do let 1932-1933 k hladu každé dva nebo tři roky. **Právě díky kolektivizaci byl hladomor 1932-1933 tím posledním.** Kromě hladu v letech 1946-1947, který byl způsoben souběhem neskutečné destrukce války a špatného počasí. Špatné počasí sužovalo rovněž Evropu západní, té však vypomohl Marshallův plán.

Kolektivizace také Evropu zachránila před nacisty. Bez ní by vůbec nebyla možná rychlá industrializace ani nutná modernizace Rudé armády.

Nacisté by tak mohli SSSR dobýt i s jeho nesmírnými přírodními a lidskými zdroji a obrátit své síly proti Spojencům. Japonci by získali přístup k sachalinské ropě ve válce v Tichém oceánu, jež by si pravděpodobně vyžádala desítky milionů obětí.

Strávil jsem mnoho času usilovným studiem otázky opozičních spikleneckých skupin 30. let. Spolu s moskevským kolegou Vladimírem Bobrovem jsem o nich, kromě 37 stránkové publikace *První doznání Nikolaje Bucharina k jeho zpovědi v Lubljance*, tj. ústředí NKVD (Lidového komisariátu pro vnitřní záležitosti) napsal řadu článků.

Mnohem více práce je ještě před námi. **Opoziční spiknutí známé z moskevských procesů bylo skutečné!** (Historik Roger Reese ve svém díle *Rudá armáda a Velké čistky však uvádí fakta, která ukazují skutečný význam čistek let 1937-1938 pro armádu. Počet lidí ve vedení Rudé armády a letectvu, tj. důstojníků a politických komisařů, byl 144 300 v roce 1937 a stoupl na 282 300 v roce 1939. Během čistek 1937-1938 bylo 34 300 důstojníků a politických komisařů vyloučeno z politických důvodů. Avšak v květnu 1940 jich bylo 11 596 rehabilitováno a vrátilo se do svých úřadů. To znamená, že v průběhu čistek let 1937-1938 bylo propuštěno 22 705 důstojníků a politických komisařů (téměř 13 000 armádních důstojníků, 4 700 důstojníků letectva a 5 000 politických komisařů), což představuje 7,7 % všech důstojníků a komisařů - nikoli 50 % jako tvrdí*

Conquest. Z těchto 7,7 %, byli někteří odsouzeni jako zrádci, ale velká většina z nich, jak ukazují existující historické materiály, se prostě navrátila do civilního života.

Byly tedy procesy let 1937-1938 k obžalovaným spravedlivé? Pojďme například prozkoumat soud s Bucharinem, nejvyšším funkcionářem strany pracujícím pro tajnou opozici. Podle tehdejšího amerického velvyslance v Moskvě a známého právníka Josepha Daviese, který se zúčastnil celého procesu, bylo Bucharinovi umožněno se během procesu svobodně vyjadřovat a svou věc předložit bez jakých-

„CHRUŠČOV LHAL“

přednáška prof. Grovera Furra - Oslo 2011

koli omezení. Joseph Davies psal do Washingtonu, že v průběhu soudního líčení bylo prokázáno, že obžalovaný se dopustil hanebných trestných činů a že mezi diplomaty, kteří se procesu zúčastnili, panovalo všeobecné přesvědčení o prokázané existenci velmi závažného spiknutí.)

Obžalovaní byli vinni přinejmenším těmi zločiny, k nimž se přiznali, přičemž v několika v knize popsaných případech lze dokonce s úspěchem předpokládat, že obžalovaní spáchali více zločinů, než jen ty, k nimž se doznali. **Dalším příkladem je fakt, že Lev Trockij skutečně a prokazatelně spolupracoval s Němci a Japonci.**

(• Viz Grover Furr, *Důkaz Trockého kolaborace s Německem a Japonskem*;

• „*Nejdůležitější ze všeho bylo stále důvěrnější spojení Trockého s německou vojenskou výzvědnou službou (sekce 111b), která pod vedení plukovníka Walthera Nicolaie již spolupracovala s vzrůstajícím gestapem Heinricha Himmlera. Trockého agent Krestinský dostal do roku 1930 od německé branné moci 2 miliony zlatých marek na financování trockistické činnosti v Sovětském svazu, výměnou za špiónážní údaje, dodané německé vojenské výzvědné službě trockisty. Trocký nakonec ujednal novou, širší dohodu s německou vojenskou výzvědnou službou (viz Michael Sayers, Albert A. Kahn, *Velké spiknutí*, s. 210, 211., Praha, Svoboda 1949)*

• „*Paul Ghali, zahraniční dopisovatel chicagského listu Daily News, napsal dne 28. září 1944, ze Švýcar, že Heinrich Himmler, šéf gestapa, používá evropských trockistů jako součásti chystaného nacistického podzemí pro poválečné sabotáže a intriky. Ghali psal, že fašistické organizace mládeže jsou školeny v trockistickém „marxismu“, že dostávají falešné doklady a zbraně a pak zůstávají za spojeneckými liniemi, aby mohli proniknout do komunistických organizací v osvobozených územích... fašistické milice Josepha Darnanda... jsou nyní školeni pro bolševickou činnost v tradicích internacionály Trockého pod osobním vedením Heinricha Himmlera... nejnovější trik Himmlerův, jímž chce vytvořit IV. Internacionálu, skrz naskrz prolezlou zárodky nacismu“ (Michael Sayers, Albert A. Kahn, *Velké spiknutí*, s. 304, Praha, Svoboda 1949).*

Trockého archívy jsem procházel ve Spojených státech, byť zde jsem je z velké části studoval rovněž, konkrétně ve dvou hlavních archívech v Oslu, tj. Národním archívu a knihovně Norska a v Archívu norského dělnického hnutí. Různé archívy Trockého po celém světě obsahují dokumenty, které ukazují, že Trockij a jeho syn Leon Sedov diskutovali o tom, co tihle dva šviháci řeknou členům komisi, což dokazuje jejich vzájemná korespondence.

Tzv. velký teror byl úmyslně způsoben Nikolajem Ježovem, který se jako šéf NKVD rozhodl zneškodnit několik set tisíc sovětských občanů

v letech 1937-1938 ve snaze podnítit nespokojenost se sovětskou vládou a pomoci tak otevřít dveře německé nebo japonské invazi.

Á propos japonské invaze byly dvě, první roku 1938, za níž následovala hned v následujícím roce další.

Vojenská spiknutí, byla skutečná! Více o tom za chvíli. Za další, tvrdím, a to s naprostou jistotou, že **Sovětský svaz nenapadl v roce 1939 Polsko! Pakt Molotov-Ribbentrop Polsko nerozdělil a o to méně pak Evropu.**

Spojencům spíše umožnil dosáhnout vítězství ve druhé světové válce. Mohu to doložit obšírným 17 stránkovým textem listinných důkazů, jež jsem na toto téma uveřejnil na své webové stránce.

Verze nacistické propagandy, že Sověti postříleli 14 000 nebo 22 000 polských válečných zajatců v Katyni v roce 1940 byla vážně zpochybněna!

Vše potvrdil důkaz v podobě tzv. Smoking gun (Kouřící zbraň), dokumentu předloženého Jelcinem před sedovi polské vlády v roce 1991.

Kouřící zbraň, jež za frenetického antikomunistického hýkání publikačně obroubila takřka celý svět, byla nakonec s ostudou nucena svou neslavnou pouť zakončit jako prokázané falsum. Jediným nic nezakrývajícím informačním zdrojem o katyňském masakru v angličtině jsou mé webové stránky, jež jsem na toto téma otevřel na své domovské stránce.

Obšírné bádání na katyňské téma vypracovala v červenci 2002 členka KS Velké Británie (ML) **Ella Rule**, jejíž spis je k dispozici v češtině (<http://www.komsomol.cz/?p=623#more-623>).

Vzhledem ke skutečnosti, že SSSR neuznal Polskou exilovou vládu a od té chvíle Polský stát jakoby neexistoval, zůstali opuštění polští vojáci v sovětském zajetí v jakémsi limbu. Formálně nebyli válečnými zajatci, protože oficiálně žádná válka neprobíhala. Z toho důvodu byli polští důstojníci „internováni“ a jejich právní postavení bylo přinejmenším nejasné.

Sověti umožnili většině řadových vojáků, pokud si přáli, návrat domů. Společnost národů nesdělila, že by SSSR napadl některý její členský stát a ani žádná země nepřerušila se Sovětským svazem v průběhu této doby diplomatické styky.

Nicméně, okamžitě po napadení Finska Sovětským svazem v roce 1939, Společnost národů odhlasovala vypuzení Sovětského svazu ze svých řad, a několik zemí s ním přerušilo diplomatické styky. Úplně odlišná reakce, jež leccos vypovídá o skutečnosti, jak asi byla Sovětská akce v případě Polska vnímána.

Francie a stejně tak i Anglie měly s Polskem vzájemnou obrannou smlouvu. Čím to, že nebojovaly proti nacistům napadnutým Polsko? Jak to, že ani nezaútočily na západní části Německa?

Rovněž vlastním různě dlouhými články a hodnověrnou dokumentací ke všem otázkám, jež jsem zmínil. Vzhledem k tomu, že moderátor konference, jenž se mnou vedl rozhovor v New Yorku, vyslovil tvrzení, že Stalin měl 1. prosince 1934 zavraždit Sergeje Kirova.

Dovolte mi k této otázce, tedy vraždě Kirova, říci pár slov.

Chrušov si zkrátka přál dokázat, že Stalin nechal Kirova zavraždit. Součástí jeho plánu bylo prohlásit všechny obžalované z moskevských procesů za nevinné. Právě tenhle svůj plán začal svým tajným projevem v roce 1956 realizovat, aby později mohl jeho ostří přibrousit ještě mnohem pečlivěji!

Nakonec však k Chruščovovu neskrývanému zklamání komise

nejvyšší úrovně potvrdila, že Stalin Kirova zavraždit nenechal. Na podporu tohoto tvrzení nebyl totiž nalezen jediný důkaz!

Ale protože nemohli nebo nechtěli odporovat Chruščovovu základnímu historickému paradigmatu, došli tedy nakonec k závěru, že Leonid Nikolaev, který byl zadrženou osobou, jež skutečně Kirova zastřelila, byl špiónem a označili ho za osamělého snajpra. Stalina ale nakonec stejně křivě obvinili a na vrub mu ještě připsali zkonstruování moskevských procesů včetně poprav dle nich nevinných.

(*V hodině smrti J. V. Stalina uchvátila moc desetičlenná skupina pučistů. Ta se začala zkrátka rozpadat a za devět měsíců byl popraven její čelní člen, L. P. Berija; zbytek kamariily z XX. sjezdu KSSS ještě zůstal před veřejností formálně jednotný, ale jeho vnitřní napětí rostlo a krize vyvrcholila uprostřed roku 1957. Vítězně z ní vyšel neobyčejně výbojný a ničeho se neštítící Chrušov, musel si však pozvat posily, jež do aparátu zapojil jako nové členy nového státního i stranického vedení, z něž zanedlouho vyvrhli Žukova. Vnitřní otřesy pak pochopitelně pokračovaly, až muselo zákonitě dojít k novému generálnímu zvratu. Ten spočíval v odvolání Chruščova.)*

To se stalo fundamentální kostrou přiběhů západních antikomunistů, stejně jako Roje Medveděva (*Roj Alexandrovič Medvedev, nar. 1925, Tbilisi, Gruzie je ruský politický spisovatel proslulý jako autor disidentských dějin stalinismu, jež vydal v angličtině v roce 1972 pod názvem *Ať rozhodnou dějiny. Za tuto knihu byl Medvedev vyloučen z KSSS, do níž vstoupil po XX. sjezdu. Jako příznivec tzv. demokratického socialismu se Medvedev stal prominentní osobností ruského veřejného života a pracoval jako poradce Michaila Gorbačova*) a sovětských Chruščovových antikomunistů vůbec.*

Prapor antikomunismu vysoko pozdvihl až Robert Conquest.

Zpět k 70. letům 20. století. Conquest a spol. se vlastně nakonec vrátili k rozprávce o Stalinově vraždě Kirova, dovolává se Amy Knightové (*Amy W. Knightová, nar. 1946*), americká historička Sovětského svazu a Ruska. *Dle listu The New York Times je ve Spojených státech považována za „přední odbornici Západu“ na KGB*) a zkazek z knih podobných západních antikomunistických vědátorů, jako průkazného materiálu.

Nu, jakkoli jde o čtení úsměvné, neposkytuje pražádný důkaz pro všechno to harampádí, jež hodlali s konečnou platností doložit všichni muži z kamariily okolo Gorbačova. Alexander Jakovlev, Gorbačova pravá ruka v politbyru, se ze všech sil snažil hecovat rehabilitační komise páně Gorbačova i výzkumníky politbyra, aby to dokázal.

Máme dokumenty, které uveřejnili. Nepodařilo se jim samozřejmě prokázat vůbec nic. Nakonec couvli a uznali Chruščovův resultát, že Nikolajev byl osamělým snajprem, přičemž Stalinovi přítkli roli zrudného netvora, za něhož ho chtěli mít.

Avšak takový postoj předpokládá neprůkaznost argumentů, které doložila hlavní ruská odbornice na Kirovův atentát Alla A. Kirilina z Moskevského státního jazykového institutu, autorka knihy *Zavraždění Kirova, osud Stalinisty*. Kirilinová byla tvůrcem Kirovova muzea v Leningradě (nyní Petrohradě), které rovněž od devadesátých let po řadu roků vedla.

V září 2010 zveřejnil pod názvem *Blíž k masám* v Yale University Press profesor ruské historie z University of Rochester, badatel zabývající se ruskými a sovětskými dějinami Matthew E. Lenoe 800 stránkovou knihu letopisů komunismu. Nazval ji *Vraždá Kirova a sovětské dějiny*.

Lenoe strávil poslední dekádu psaním této knihy, k níž měl velmi široké, avšak nikoli úplné podklady. Měl volný přístup k sovětským archivům, který, jak se zdá, neměl nikdo jiný. Rozhodně by bylo lze říci, že také nikdo jiný z vědecké historické obce nemůže být znalejší historické pravdy, stejně jako se zdá, že to byl právě Lenoe, kdo má největší oprávnění k vyřízení finálního rezultátu na toto téma. Avšak chyba lávky! Lenoe má za prokázané, že Gorbačovova partička sice převzala Lenoeovu hypotézu o Nikolajevovi jako osamělém snajprovi, Stalin však podle ní nese odpovědnost za tzv. vykonstruované procesy.

Dokončuji právě nyní projekt zevrubné, důkladné a detailní pitvy Lenoeovy knihy, přičemž беру v potaz všechny důkazy, které Lenoe nikdy nezvažoval, či je naprosto ignoroval. Dokonce o nich ani neinformoval své čtenáře. Lenoe zkrátka opomíjí vše, co je mu nepohodlné. A pokud jste v této oblasti informovaní a zběhlí, pak je vám jasné, jak mocnými prostředky jsou předpojatost a opomíjení i jak významně ovlivňují argumentaci.

Mohu vám říci, že o Lenoevě fatálním omylu nejsou žádné pochyby. **Máme již obrovské množství důkazů, že odsouzení a jako spiklenci spolu s Nikolajevem popravení padouši v prosinci 1934 byly opravdu vinní a prokazatelně se dopustili spiknutí s cílem zavraždit Kirova.**

Více než to. Disponujeme značným množstvím důkazů, že obžalování ze všech tří moskevských procesů, tzv. Velkých moskevských procesů (srpen 1936, leden 1937 a březen 1938) byli skutečně vinní a to nejen činy, k nimž se doznali, ale rovněž i zločiny dalšími, odhalenými později díky dílčím odtajněním sovětských archivů. Totéž platí i pro vojenské činitele odsouzené roku 1937 v tzv. aféře Tučačevskij. Vlastníme nyní velké množství důkazů o jejich vině, jakkoli je jejich údajná nevinná halasně roztrubována všemožnými „autoritami“ na sovětské dějiny rusko-americko-evropské provenience, byť důkazy vyprávějí jiný příběh, který rozběhli moji kolegové.

Můj kolega Vladimir Bobrov se mnou na toto téma vykonal značnou část výzkumu. Jelikož se jednalo o předky vojenských vůdců Ruska, bylo nejnáročnější získat alespoň část ze zveřejněných materiálů, s čímž se však jelcinovci nehodlali špinit.

Ale zpět k vraždě Kirova. Matthew E. Lenoe, jemnostpán a profesor z Rochesteru sesmolil roku 2010 již zmíněný tlustospis, neobsahující žádné věrohodné důkazy. Nepochybně proto, že byly v rozporu s jeho vlastní apriorní představou, že Nikolajev byl osamělým snajprem.

Já tvrdím, že právě takový Lenoeův závěr být prostě musí, jelikož jen takový může být přijatelný pro antikomunistickou historiografii hlavního proudu. **Naprosto identickým případem zůstává ničím nepodložené**

tvrzení, že to byli Sověti, kdo chladnokrevně postřílel všechny polské válečné zajatce, což je opět jediná pro běžnou antikomunistickou historiografii přijatelná verze katyňského masakru.

Mám ještě minutku na kraťouchy příběh?! Naposledy trval minutu.

Loni v říjnu 2010 zveřejnil ruský politik přímo na internetu celou řadu dokumentů, padělků a podvržených materiálů souhrnně nazvaných *Kouřící zbraň*, které mají prokázat, že Katyňský masakr byl spáchán Sověty. Vydal je nanečisto s tvrzením, že jestliže jiní tento jeho materiál zatajují, dokládají tím jen svou nacionalistickou hanbu, již ještě zveřejňují na internetu. Existuje akademický seznam adres pro specialisty celého světa bádající o sovětských dějinách. Tak jsem dal dohromady malý příspěvek s citacemi z tohoto materiálu, a nepomyslel jsem si, že editorka seznamu by mě dokonce mohla uvést.

Nu, z toho či onoho důvodu můj text uveřejnila. Mezi antikomunisty to vyvolalo natolik zběsilé a zuřivé rozhořčení, že na místo editorky seznamu musela rezignovat. Na její místo sice dodnes nestihli jmenovat někoho jiného, samotný seznam zato obrátili vzhůru nohama. Vzhledem k tomu **nemůžete ve slušné společnosti říci, že Sověti v Katyni nezabili polské vězně** a to z prostého důvodu:

Pro moderní popřevratovou antikomunistickou historiografii od roku 1989 zůstává **Katyně** úhelným kamenem, axiomem a skalním podložím **polského nacionalismu**. Není to nelegální říkat v Polsku, jakkoli až do nedávné doby bylo na Ukrajině ilegální říci, že hladomor 1932-33 nebyl úmyslným pokusem vyhladovět ukrajinské obyvatelstvo. Za popření teze o úmyslném hladomoru poputujete za mříže.

Pak nastoupil nový proruský oligarchický prezident (*miněn Viktor Janukovyč, pozn. překladatele*), který sice nebyl dobrým chlápkem, avšak řekl: „Tudy ne, přátelé!“ Ale jeho slova byla především pro dnešní Poláky a antikomunisty obecně naprosto nepřijatelná.

Jakoby píchl do vosího hnízda a řekl: „Poslyšte, víte, možná, že Sověti polské důstojníky v Katyni nezabili!“

O tom již máme nyní všechny důkazy! No, jak jsem říkal, zmatek způsobili takovi jako vedení multimediálního gigantu společnosti Hubbard, kteří donutili moderátora rezignovat.

To je **druh pokusu o policejní cenzuru pravdy** probíhající na poli výzkumu sovětských dějin, to je dobrý příklad. **Lenoe a Kirilina před svými čtenáři skrývají pravdu o atentátu na Kirova, tají důkazy jsoucí v evidentním rozporu s jejich závěry.** Pravdu se můžete dozvědět jen prostřednictvím důkazů, nad jejichž získáváním strávíte spoustu času, úsilí i peněz a to je to, co dělám já.

Uvádím tyto příklady, abych ilustroval, jak naprosto podvodně a lživě jsou dnes předkládány kanonické mainstreamové dějiny Sovětského

svazu. A to nikoli jen prokapitalistům a antikomunistům, ale rovněž i téměř všem na levici.

Pokud projdete kurzem sovětských dějin, nemyslím jen zde v Norsku, zaručeně obdržíte její antikomunistickou verzi. To vám garantuji!

Je totiž tou jedinou, jež je vyučována. Možná se někde vyskytují jeden nebo dva profesoři, ale v podstatě je to tahle verze, již obdržíte. A prostě je falešná! Politické síly, které jsou protežovány jako ty, jež hrály první větší tržní roli v sovětské společnosti, aby následně provedly totální výprodej majetku SSSR a návrat k festovně vykořisťujícímu kapitalismu v Sovětském svazu, jsou identické s těmi, které demonizují Stalina a dobu jeho vlády. A právě ony platí a sponzorují propagandu výzkumníků šířících jejich verzi historie, jež se stala hlavním proudem jak v Rusku, tak jinde ve světě.

Bude mi trvat šedesát vteřin, abych zmínil kvalitního ruského výzkumného pracovníka a nadějného badatele, mladého muže, vůči mé osobě doslova mladíka, ročník 1965, jehož jméno je Igor Pychalov (*Igor V. Pychalov, nar. 1965, ruský spisovatel, autor knih věnovaných éře vlády Stalina a činnosti NKVD.*) Do sovětské komunistické strany vstoupil na konci osmdesátých let, ale když na vlastní oči spatřil, co gorbačovci provádějí, KSSS opustil. Mám za to, že nyní je členem nějaké z ruských komunistických stran. Ale hlavní věcí na něm je, že je to opravdu kvalitní a zdatný výzkumník. Publikoval mnoho velmi dobrých knih o sovětských dějinách z období Stalinovy vlády. Naneštěstí jsou všechny v Ruštině a publikace s puncem stalinismu se překladu nedočkají. Vydávány jsou jen ty pravičácké.

Rád bych ho zmínil nejen kvůli osobní známosti a shodnému pohledu, ale už třeba proto, že **sám sebe vždy nazývá stalinistou**. Vždyť ty knihy i články píše právě proto, aby pomohl vyvrátit lži o době Stalinovy vlády i o Stalinu samotném. V roce 2004, ihned po vydání výše zmíněné Kirilininovy knihy, napsal článek o atentátu na Kirova. Jeho text není příliš dlouhý a nepře se o počty zabitých, jako to činím já.

Pychalov se zabývá materiály vojenskými. A došel k závěru, kdy nakonec říká: vypadá to, jakoby Stalin tyto lidi skutečně křivě obvinil. Přitom je stalinista, Stalina uznává. Můj ruský kolega sídlící v Moskvě Vladimir Bobrov je s petrohradským Pychalovem v kontaktu. Oběma jsem poslal maily, v nichž jsem jasně napsal:

Hlavní věcí, jež vyplývá ze závěrů mého výzkumu a kterou byste měli znát je skutečnost, že se **Pychalov mylí. Nic nebylo vykonstruované! Všichni tito lidé byli skutečně vinní, o čemž je spousta důkazů! Za druhé byste ho měli pochválit, protože dokazuje, že stalinistou není!** Ač by právě Pychalov mohl být v mnoha ohledech tak chápán, jen prokazuje, že je pravdě vzdálen háje svou tezi o Stalinem vykonstruovaných

procesech, o nichž mluví v článku, který publikoval.

Ačkoli se spletl, prokazuje jistou míru objektivitu a integrity. Víte, co mám na mysli?! S pravdou byl více na štitru, než když protlačoval prostalinský postoj, víte, co mám na mysli? Vždyť to je důvod, proč ho také nikdy nenajdete mezi trockisty. A mezi antikomunisty ho nenaleznete rovněž.

Je na nás komunistech, abychom ukázali, kde je pravda! Nikdo jiný to za nás neudělá, to můžeme a musíme udělat my sami! Nemám na mysli ty lidi, kteří dělají užitečné věci, aniž by si vše ověřili. Užitečnost věci se prokáže jen jejím prověřením praxí. Jak koukám na hodiny, musím si pospíšit. Máme ještě minutku či dvě?!

Zmínil jsem tedy pár skutečností o Igoru Pychalovovi, jehož články pravděpodobně nebudete nikdy číst, protože nebyly přeloženy do angličtiny. Jsou však lidé jako my ostatní mající zájem na poznání pravdy. A rozhodně k nim nepatřím jen já sám. **Sovětská historie je stále především propaganda! Historiografii Sovětského svazu vévodí propaganda od začátku! Od prvního dne po revoluci.**

Ale natvrdo propaganda převládla v době studené války po Druhé světové válce. Během posledních deseti let jsem strávil spoustu času a vydal nemálo peněz za příležitost studia dokumentů bývalých sovětských archivů uveřejněných s koncem Sovětského svazu v roce 1991.

Zavřel jsem se do své pracovny a usedl k těmto dokumentům pojednávajícím o době Stalinovy vlády, soustředě se hlavně na 30. léta. To proto, že pokud se na ně plně nekoncentrujete, neproniknete se nikdy do hloubky. Rovněž jsem prostudoval značné množství druhotných pramenů známých ruských i západních odborníků na dané období. Každý z nich má nemalý vliv na sovětské dějiny, přičemž všichni jsou antikomunistickýmí ideology a historickou vědu zneužívají k demonizaci Stalina, doby jeho vlády i projektu komunismu.

Fakt, že jsme svědky záměrného falšování, není jen otázkou politické zaujatosti, jakkoli i té je přehršel. Práce sloutných historiků o dějinách Sovětského svazu jsou plné prokazatelných a zcela flagrantních lží. A řádní profesoři všech univerzit od Cambridge po Oxford naplno v haptáku vyvívají dávno vyvrácené lži.

Právě na tyto nepravdy poukazují ve své knize o Chruščovovi, resp. na jeho užívání nicneřikajícího termínu preverifikace, což je rádoby učené fajnové latinské slovo znamenající lež. Protože když si někdo, třeba můj přítel, přečte rukopis, zřejmě mi vytkne nadužívání slova lež a jistě mi doporučí nalézt nějaké příhodné synonymum.

Naši odpůrci, kteří nás hodlají napadat, směšně troskotají se svou tragikomickou neschopností vyvrátit skutečnost, že všech 61 tzv. odhalení jsou prokazatelnými a vědomými Chruščovovými lžemi! Pokud jde o dějiny SSSR, platí totéž o mnohých pracích nejslavnějších západních a ruských akademických historiků. Jelikož je tento rozhovor nahráván, nebudu ani uvádět žádná jména, abych těm z nich, kteří zůstali věrni vědě a pravdě, nepůsobil ještě větší problémy, nesnáze a potíže, které je, jako revoluční komunisty, beztak čekají.

Být v problémech nevedí, není však potřeba být pod stálým dohledem. Víte tedy, že přednáším dějiny anglické literatury... literatura má však co do činění s výzkumem. Jednou jsem se svých studentů zeptal, jaké slovo, v kterémkoli jazyce, pokládají za nejradikálnější? Získal jsem několik obvyklých a očekávaných odpovědí, přičemž mezi nejfrekvencovanějšími odpověďmi byly slova socialismus a komunismus. Na to jsem řekl něco jako: socialismus a komunismus jsou jistě velmi dobrá a radikální slova, **pro mne je však tím nejradikálnějším slovem slovo DŮKAZY! Vždy a všude se dožadujte důkazů,**

a lidé vás sami brzy začnou nazývat komunistou.

To není nikde větší pravdou, než právě při studiu dějin komunistického hnutí. Lži pochopitelně převládají, ale ve chvíli, když začnete vyžadovat důkazy, mající tyto lži údajně podporovat, přesně v tu chvíli začnou být věci zajímavé. A Karel Marx důkazy objevil.

Nezapomeňte, právě Marx objevil důkaz faktu, že kapitalismus je založen na vykořisťování a zdůvodnil proč je jeho svržení nevyhnutelné! Jako první zdůraznil, proč komunisté musí trvat na zjištění pravdy. Protože pravda je na naší straně! Na straně v celém světě vykořisťované dělnické třídy!

Často mi některý z mých žáků řekne: „Grovere, vaše argumenty nejsou přesvědčivé, alespoň mne nijak nepřesvědčují.“

Moje odpověď obvykle vypadá takto: „Přesvědčování je forma propagandy a public relations. Přesvědčování závisí na rozpoložení, především však na způsobu myšlení osoby, již se snažíte přesvědčit.“

Upton Sinclair byl skvělý americký spisovatel, který byl radikální po většinu svého života. Sinclair kdysi napsal: „Je obtížné chtít od člověka, aby cokoli chápal, když jeho mzda závisí na tom, jak daleko to nepochopil.“

To je skvělý citát! Osobu přeplněnou zafixovanými předsudky totiž nelze přesvědčit žádnými, byť sebekvalitnějšími důkazy. Stejně tak je obtížné, ne-li nemožné, aby člověk na důkazy pohlédl objektivním okem, jelikož jediné tak dokáže odhalit, že právě ty nejuctívanější předsudky a předjímané názory jsou klamné. Mír a klid v duši jeho i jeho přátel charakterizující Sinclairovy romány vychází z autorova neskrývaného a všeobecně známého obdivu k velkému anglickému filozofovi 17. století Francisu Baconovi, resp. tomu, co Bacon nazýval Modly u kmene. „Modlami u kmene“ rozuměl ideje vykořisťovatelů, těch, jejichž myšlenky jsou vždy a všude podporovány, a pokud je vy sami podporovat nebudete a nepřijmete, nebo snad na ně budete útočit, nikdy neuděláte díru do světa.

Ale můžete vám říci toto: Svě nejzásadnější a nejdůležitější objevy nikdy nedělám tak, abych strkal policejní čenich jako pes do záhad a tajemství, ale vycházím z odtajněných archivních záznamů dokumentů a poznámek pod čarou v pracích akademických historiků, kontroluje, zda primární resp. sekundární zdroje všech dokumentů citovaných v těchto poznámkách **opravdu poskytují důkazy pro jakákoli tvrzení.**

A převážně jsem zjistil, že tomu tak není. Že zkrátka citované skutečnosti nijak nedokládají pravdivost antikomunistickými historiky halasně vytrubovaných tzv. faktů.

Takže moje metoda je v podstatě jen **sledovat důkazy, prostě z nich vycházet, držet se jich a nikdy se nespokojit s ničím menším.** Paradigma studené války bylo převažujícím pohledem na historii stalinských let. Věřím, že mnou provedený výzkum přispěje k vyčištění pudy a novému začátku. **Pravda se nakonec vyjeví a bude mít veliký význam pro náš marxistický projekt porozumění světu ve smyslu jeho změny, jakož i výstavby beztrždní společnosti sociální a ekonomické spravedlnosti.** Děkuji vám.

Přeložil a poznámkami opatřil Lukáš Sluka

Nabídka

V sobotu 10. října 2015 se uskutečnila XXXVIII. pražská teoreticko-politická konference na téma **„O současném stavu a perspektívách komunistického hnutí v České republice“.**

Sborník vystoupení z této konference si můžete objednat u pořadatelů konference nebo v nakladatelství „OREGO“.

Palestina: Sionistická okupace musí skončit!

V posledních dnech se našimi zpravodajskými kanály opět množí zprávy o dění v Palestině. Izrael, náboženští osadníci a izraelská okupáční armáda jsou vykládáni jako oběti šilených Palestinců „znajících jen teror, hlad po krvi a vraždění“.

Povšimněme si, jak se tito usvědčení lháři opírají o vlnu islámofobie, kdy Izrael se má právo bránit, jelikož je obklopen muslimy. A muslimové jsou přece anti-civilizací, nepřáteli naší svobody a demokracie. Smutným faktem zůstává, že k této protimuslimské nenávistné kampani se přidávají i Židé – ovlivnění sionismem (židovským nacionalismem), kteří v tom vidí dobré zdůvodnění svého útlatku, expanze,

etnických čistek vykládaných jako právo na obranu.

Čest patří všem, kteří se sionismu postavili od Hajo Meyera, přeživšího Holokaustu, který sionismu odmítl pro jeho podobu s fašismem, který prožil, případně Alberta Einsteina, který odmítl být presidentem Izraele za podmínke, v kterých vznikl.

Byli to právě Židé, kteří v rámci staletí třídních společností byli obětním beránkem jak křesťanský obhajovaného feudálního panství tak nacionalisticky zdůvodněného konkurenčního likvidování v rámci kapitalismu.

Byli to Židé, kterých se jako utlačovaných vždy dělnické hnutí zastalo, ne kvůli výjimečnosti náboženství, ale kvůli tomu, že odmítalo zaměňovat

skutečného nepřítele (buržoazii jako třídu v marxistickém pojmání či kapitalismus) za již zmíněného obětího beránka.

Různé útoky „s noži a kameny“ jsou pouze vyústění dlouhotrvajícího útlatku okupace, bezdůvodného zabíjení civilistů, žen (o které islámofobům v muslimských zemích tak jde) a dětí za pouhé přiblížení se k ostnatému drátu.

Palestinský lid musí mít zajištěno právo na sebeurčení v optimální podobě jednotného palestinského-židovského státu, nestavěného na základě vyvolenosti ve 2000 let starém historickém pramenu, ale na základě práva žít v této zemi.

Převzato z Prostějovské Pravdy

Nepřítel je potřeba osobně poznat, tím více nepřítel ideologického, se kterým se vede krutá, většinou skrytá válka. Tuto skutečnost znají lépe než kdekoli jinde v ČLR. Čínští komunisté nejenže analyzují zkušenosti z rozbití SSSR, ale i pozorně zkoumají tendence rozvoje současných mezinárodních vztahů. To potvrdilo i 6. celosvětové socialistické fórum, které se uskutečnilo ve dnech 16. a 17. října v Pekingu.

Marxismus žije!

Teze o „smrti“ marxistického učení je důležitým prvkem antikomunistické propagandy. Již přes 160 let ideologové „svobodného světa“ hovoří o zastaralosti socialistické ideologie a nemožnosti její aplikace v současnosti.

Samotná skutečnost, že tato obvinění se opakují i čtvrt století po ukončení „studené války“ naznačuje mnoho.

Světový kapitál se jako ohně bojí komunismu a stejně jako dříve v něm vidí (po pravdě řečeno naprosto oprávněně) svého hlavního nepřítel.

Je evidentní, že útoky proti marxismu jsou naprosto lživé. Přání se vydává za skutečnost.

To vyzdvihuje i nedávno konané „fórum“, které se stalo každoroční událostí.

Letošní „fórum“ bylo věnováno neaktuálnějšímu tématu soudobých mezinárodních vztahů, „barevným revolucím“ a „kulturní hegemonii“.

„Fórum“ organizovalo „Centrum vědeckého výzkumu světového socialismu Čínské akademie společenských věd“, „Centrum soudobých světových výzkumů“ a „Centrum výzkumu tzv. měkké síly“.

Stejně jako v minulých letech se v Pekingu setkali světoví odborníci z oblasti filosofie, ekonomie, sociologie a politiky i představitelé levicových stran.

Od minulých se současné „fórum“ lišilo úrovní reprezentace.

Zúčastnilo se ho přes 200 vědců z dvaceti zemí Asie, Evropy, Severní a Latinské Ameriky a Austrálie.

Pořadatele učinili vše proto, aby jednání bylo plodné, proto také na něm nebyla žádná nic neříkající vystoupení. Podstatou byla otevřená, ostrá diskuse.

Krvavé plody „barevných revolucí“

Účastníci konference se sjednotili na názoru, což zdůraznili i ve svých vystoupeních, že „barevné revoluce“ jsou jedním z hlavních nástrojů zahraniční politiky západních civilizací, v jejichž čele stojí Spojené státy.

Tato válka bez střelného prachu, jak ji označil prezident Čínské akademie společenských věd Van Vej-guan, sleduje stejný cíl, jako obyčejná agrese, je však realizována jinými, nenásilnými metodami. „Politika hegemonie, expanze západního kapitálu na sebe bere jiné formy, podstata však zůstává stejná.“ Při té příležitosti

ti byla připomenuta naprosto otevřená vyjádření Henryho Kissingera o tom, že hlavním cílem Washingtonu, je rozšíření jeho hodnot (diktatury) po celém světě.

Masové demonstrace v ulicích, jejichž účastníci požadují demise vlád, jsou pouze vrcholem „barevných revolucí“.

Této fázi předchází dlouhodobá příprava.

Usilovnými aktivitami se Západ snaží dosáhnout kulturní hegemonie ve státě – oběti.

Jinými slovy, imperialismus vnucuje těm silám, o kterých se rozhodl, že budou prosazovat jeho zájmy, své hodnotové a ideologické představy.

Podle vyjádření účastníka „fóra“ V. N. Ševčenko, podstatu tohoto postupu objevil již ve dvacátých letech minulého století vůdce italských komunistů Antonio Gramsci. Ve svých dílech dokázal, že při získávání hegemonie se buržoazie neopírá pouze o nástroje své diktatury: policii, vládu a všechny ostatní mocenské složky, ale i o občanskou společnost, tedy síť nevládních organizací, jejichž prostřednictvím prosazuje a dosahuje nadvlády kapitalistické ideologie.

Od poloviny minulého století Západ aktivně využívá tyto nástroje občanské společnosti nejen k podpoře udržení moci ve vlastní zemi, ale i k expanzi.

„Barevné revoluce“ začínají tím, že v zemi za podpory Západu vzniknou desítky a stovky „nevládních“ organizací. Zpočátku se naoko zabývají ochranou lidských práv a životního prostředí, ve skutečnosti realizují prakticky nepozorovatelnou, molekulární agresi do kulturního jádra společnosti. V důsledku těchto aktivit se v zemi objeví vrstva prozápadní mládeže, s kterou se dá snadno manipulovat.

Představitel Komunistické strany Austrálie Michael Hooper věnoval pozornost vzdělávání, které sehrává v rozpoutávání „barevných revolucí“ významnou úlohu.

Mladí lidé se ve školách na Západě stávají od počátku objektem propagandy, které většina podlehne. Po návratu domů jsou již hotovým materiálem pro „barevné revoluce“.

Hooper zdůraznil, že tento úkol je usnadněn absolutní mocí, kterou vlastní západní kultura. Nejvěrnějším spojencem Pentagonu je Hollywood a Wall Street proniká i tam, kam se dva předcházející nemohou dostat.

„Masová kultura je mnohem údernější síla než tankové kolony“ zdůraznil generálporučík Li Dan-ren, prezident Národní univerzity obrany ČLR.

„Barevné revoluce“ probíhající pod hesly prosazování demokracie a svobody, nepřinášejí ani jedno, ani

druhé. Vždyť jejich pravým cílem je svržení nepohodlných režimů a nikoli blahobyt národů.

Na příkladu Ukrajiny objasnil průběh „barevné revoluce“ člen před-

SOCIALISTICKÁ ODPOVĚĎ HEGEMONII KAPITALISMU

sednictva Ukrajinské komunistické strany G. K. Krjučkov.

Svržení ukrajinské vlády v roce 2014 neproběhlo spontánně, ale bylo připraveno v zahraničí. V zemi byl nastolen režim tyranie a tmářství, který vláda využívá k boji proti vlastnímu lidu. To bylo umožněno v důsledku hluboké deformace společenského vědomí a bezprecedentního využívání nástrojů manipulace.

V současnosti je v zemi vláda, která je řízená ze zahraničí, a jakékoli názory opozice jsou tvrdě potlačovány. Nové ukrajinské vedení využívá k honu na komunisty zkušenosti nacistického Německa. Krjučkov v závěru vyzval účastníky „fóra“ k podpoře Ukrajinské komunistické strany.

Egyptský filosof Samir Amin ve svém vystoupení zdůraznil, že velkoburžoazie stále častěji využívá k podpoře své moci fašistické síly.

Kapitalismus prochází systémovou krizí, charakterizovanou vyostřováním vnitřních rozporů. Západ se pokouší vyřešit vlastní problémy destabilizací a oslabováním strategických protivníků Ruska a ČLR. To je hlavní důvod toho, že ve státech, které s nimi sousedí, jsou vyvolávány „barevné revoluce“.

USA se snaží vyprovokovat nepřátelství mezi ČLR a Japonskem, Vietnamem, Filipíny a jinými státy, rozdmýchávajíce staré teritoriální spory. Nesmírné finanční prostředky věnují rovněž na vyvolání „barevných revolucí“ v Ujgurské oblasti a v Tibetu.

Odvážné odpovědi na citlivé otázky

Význam „fóra“ spočíval i v tom, že na něm byly nejen popisovány problémy, ale proběhly na něm i pokusy o jejich řešení.

Například: Jak předejít „barevným revolucím“. Je vůbec možné vybudovat účinné bariéry šíření „kulturní hegemonie“? Existuje vůbec alternativa současné hegemonii kapitalismu?

Tyto otázky nejvíce zajímaly účastníky „fóra“, plně přesvědčených, že bez odpovědí na ně není možné budovat obranu proti agresivnímu útoku Západu.

Pozornost je potřeba zaměřit na analýzu existence vnitřních podmínek pro úspěšné provedení „barevné revoluce“. Van Vej-guan uvedl, že destabilizace může být úspěšná pouze v zemích s hlubokými třídními rozdíly. Nespokojenost obyvatelstva s realizovanou sociálně ekonomickou politikou usnadňuje úkol vněj-

ším silám. Západ a jeho agenti vlivu mistrovsky využívají naděje prostého lidu. Později se ukazuje, že tyto problémy nikdo nechce stejně řešit, ale cíl – svržení vlády – byl splněn.

S velkým zájmem se setkala vystoupení Michela Leibowitz, profesora kanadské univerzity Simona Fräsera a bývalého konzultanta Huga Cháveze.

Leibowitz uvedl, jak USA doslova zaplavily Venezuelu svými agenty, nelitujíc při tom vydat miliardy USD na podplácení politiků, žurnalistů a vojáků. Přesto všechny pokusy o destabilizaci situace narazily na odpor lidových mas, které pocitily blahodárné zlepšení svého života, když se vlády uchopila levicová vláda.

Druhou podmiňkou úspěšného provedení „barevné revoluce“ je zanedbání rozvoje kulturně ideologického boje. Stejně jako generál Li Dan-ren hovořili i další představitelé ČLR o zkušenostech SSSR, na kterých je potřeba se poučit.

Podle čínských vědců, byl hlavní příčinou rozpadu socialistické supervelmoci rozklad stranického vedení a jeho postupný přechod, zpočátku kamuflovaný a později otevřený, na stranu protivníka.

Ideologie se v SSSR začala měnit v 80. letech. Zpočátku byla rudou, ale byl z ní vyřat marxisticko-leninský obsah.

Vzniklé vakuum bylo zaplněno podivnou směsicí maloburžoazně konzumních pseudohodnot a historických mýtů, což donutilo lid nenávidět minulost rodné země. Takový postup ulehčil plnění úkolu zničení sovětského státu. Proběhla tak jedna z dalších „barevných revolucí“. (První proběhly již předtím v evropských socialistických státech.)

Uvedené zkušenosti podrobně zkoumají v současné Číně. Tématem se zabývá mnoho vědeckých monografií a hlavně film: „Historické zkušenosti z porážky KSSS“. Čínští komunisté považují za svůj prvořadý úkol vyhnout se opakování chyb SSSR.

Čínští účastníci „fóra“ se nesnažili uhlazovat skutečnost. Uznávali své problémy, mezi které patří společenské rozdíly, disproporce v rozvoji jednotlivých regionů, podlézavost svých funkcionářů Západu a korupce.

Ale na rozdíl od Ruské federace a dalších bývalých sovětských republik se o těchto problémech hovoří na nejvyšší úrovni. V rámci „fóra“ se uskutečnil i kulatý stůl, u kterého čínští odborníci odpovídali na dotazy (ne vždy příjemné) zahraničních hostů.

Alternativa - socialismus

Rozhodující překážkou šíření západní ideologické agrese je podle čínských soudruhů věrnost socia-

listickému rozvoji společnosti. Na „fóru“ byla citována slova prezidenta ČLR Si Ťin-pchinga, že komunistická ideologie je podobná vápníku, bez kterého kostra a celý organismus onemocní.

Přesto, že dílo Karla Marxe je staré již přes sto let, socialismus je i dnes jedinou reálnou alternativou kapitalismu. Čínští komunisté neskrývají své cíle a jsou přesvědčeni o tom, že socialismus zvítězí a kapitalismus odejde z historické scény.

Čínští komunisté považují za rozhodující:

1. Boj za zvyšování životní úrovně lidu a snižování nerovnosti v příjmech. V tom je podporovali i vietnamští a laoští komunisté, jejichž vlády zachovávají věrnost socialistické cestě rozvoje. Vědecký pracovník „Vietnamské národní akademie sociálních věd“ Do Tien-sam zdůraznil význam zdokonalování systému státní správy a odstraňování negativních jevů v ekonomických i sociálních oblastech.

2. Je potřeba chránit kulturní nezávislost, nepřipouštět infiltraci západních idejí a hodnot. Čínští komunisté nevolají po plné izolaci a myslí si, že přebírat užitečné zkušenosti je potřeba. To se nesmí změnit ve slepé kopírování.

Je potřeba formovat vlastní socialistickou tematiku, vlastní terminologii a nakonec i vlastní koncepce ve společenských vědách. To jsou hlavní úkoly, o kterých se hovořilo na „fóru“.

Účastníci se rovněž zmiňovali o nebezpečí odepisování minulosti. Pokud budou současní komunisté na základě několika chyb, ke kterým došlo v minulosti odmítat celou komunistickou minulost, bude komunismus zesměšňován nyní i v budoucnosti.

Nelze se však pouze spokojit s obranou – je potřeba přecházet k útočné taktice. K tomu je však potřeba omezit mediální monopol Západu a jeho nadvládu v kybernetickém prostoru. Je potřeba využívat „měkkou sílu“ a ukázat, že kapitalismus má alternativu. Důvodů je proto mnoho. Americký profesor ekonomie David Kotz popsal růst sociální nerovnosti v USA, která rozděluje společnost na kasty. V roce 1970 vydělávali vedoucí manažéři 70krát tolik než dělníci. Dnes vydělávají 300krát více.

Může nás jen těšit, že si čínští komunisté uvědomují význam odporu proti kapitalistické hegemonii a přijímají v tomto směru konkrétní opatření. „Celosvětové socialistické fórum“ se stalo důležitou etapou v tomto boji. „Forum“ potvrdilo, že ČLR má prátece po celém světě. Skutečné společenství, kteří chápou nebezpečí neomezené hegemonie kapitalismu a erozivní liberální ideologie.

Sergej Kožemjakin, Pravda, 30. 10. 2015
Překlad: Karel Kluz

V tomto okamžiku jsme svědky nejhorší uprchlické katastrofy od II. světové války. Miliony lidí prchají před válkou a útlakem. Další se snaží uniknout smrti hladem nebo utéci před bezútěšnou chudobou. Převážná většina z nich přebývá coby mezinárodní uprchlíci v zasažených nebo sousedních zemích, ale mnozí se snaží dosáhnout Evropy. Je to nebezpečná cesta a mnoho uprchlíků se cestou utopilo nebo jinak děsivě zahynulo.

Současná dánská vláda, s podporou praviceové nacionalistické Dánské lidové strany a Sociální demokracie, odmítá sdílet zodpovědnost za osud uprchlíků. Naopak, vláda tvrdí, že Dánsko jich musí vpustit do země co nejméně. Tento vysoce hanebný přístup silně ignoruje, že samo Dánsko významně přispělo k uprchlickému proudu.

Imperialismus a neštěstí uprchlíků

Uprchlíci v podstatě přicházejí z těchto zemí:

- Afgánistán; připomínáme, že v roce 1988 současný dánský premiér, tehdy předseda mládežnické organizace liberální strany Vestre, navštívil afgánské islámské teroristy a byl vyfotografován se samopalem AK-47 v ruce. Následná válka v Afgánistánu, již se Dánsko „přirozeně“ zúčastnilo, přinesla smrt, ničení a velké množství uprchlíků.

- V Iráku byl poměrně stabilní neislámský režim. Byl zničen, když zemi v roce 2003 napadli imperialisté ze Spojených států a několika evropských zemí NATO včetně Dánska. Výsledek je dobře známý: neuplyne jediný den, aniž by bylo zabito několik lidí, pochytných v šarvátkách

mezi různými válčícími islamistickými skupinami. Následkem je opět značný počet uprchlíků, prchajících z Iráku, aby si zachránili život.

- NATO zasáhlo v Libyi, opět s Dánskem v popředí. Libyjský vůdce Muammar Kaddáfí byl surově zavražděn. Výsledkem byl totální rozpad země, se soupeřícími islamistickými skupinami, bojujícími mezi sebou o moc. V této situaci tisíce lidí, kteří přišli do Libye pracovat z jiných oblastí Afriky, tu zůstalo zachyceno a byli nuceni prchat na sever do Evropy, aby si zachránili život.

- Nakonec NATO a EU významně přispěly k rozdmýchání plamenů, jež přerostly v divokou občanskou válku v Sýrii - občanskou válku, jež stála bezpočet životů a vrhla miliony lidí

na útěk. Dánsko se na základě členství v NATO a EU podílelo na vzniku proudu uprchlíků ze Sýrie. Turecko, také člen NATO, přímo i nepřímo podpořilo ISIS (ISIL), a další přítel USA me státy Zálivu, především Saúdská Arábie, podpořili rozmanité skupiny „povstalců“, bojujících za svržení syrského demokraticky zvoleného předáka Bašara al-Assada.

Oblasti původu Velká většina uprchlíků je umístěna v táborech v chudých sousedních zemích, především v Libanonu a v Jordánsku. Evropy dosáhne jen relativně malý počet z nich, a z nich jen hrstka pokračuje do Dánska. Dánsko nese velký díl zodpovědnosti a viny za zkázu, zabití a mrzačení, jež tvrdě postihly civilní obyvatel-

stvo zasažených zemí. Je absurdní a hanebné, že většina stran v Dánském parlamentu tvrdošijně odmítá přijmout více uprchlíků a snaží se vystrkat je do chudých zemí v oblasti původu.

Komunisté vyzývají Teď, stejně jako předtím, komunisté podotýkají, že vinu za problém s uprchlíky nese kapitalismus se svým imperialismem. Komunisté vyzývají všechny, aby válečné uprchlíky přivítali a pomohli jim, jak jen mohou.

Komunisté udělají, co mohou, aby případy války a ničení objasnili veškerému obyvatelstvu. Budou rozvíjet široké a silné mírové hnutí, schopné zastavit války a zabránit tak budoucím uprchlickým katastrofám.

Výkonný výbor KS v Dánsku (KPiD), 28. 9. 2015 (přek. Vladimír Sedláček)

Dlouhodobé a bezprostřední příčiny migrace

Migrace obyvatel je jevem, který se v historii lidské společnosti i vývojevých předchůdců člověka vyskytoval už v dobách prehistorických. Tehdy byl ovlivňován zejména přírodními faktory. Se vznikem třídní společnosti a státu získaly přesuny obyvatelstva dominantně jiné příčiny, obsah i formy. Hlavní příčinou migrace obyvatelstva se staly sociálněekonomické, mocenské a vojenské faktory spojené s hledáním obživy obyvatel, úrodné půdy, s útekem před otroctvím, mocenským útlakem, feudálním vykořisťováním či vojenskými výpravami, ale vnějškově spočívaly v různých přesunech rodů, kmenů a národů vlivem mocenského soupeření rozličných otrokářských a raně feudálních států. Klasickým příkladem těchto příčin a jejich následků bylo tzv. stěhování národů, vyvolané mocenskými výpady Čínské říše od 2. stol. n. l.

V době rozmáhající se zbožní výroby a zbožné peněžní vztahů (v centrální Evropě ve 14. a 15. století, v jižní Evropě dříve), úzce souvisejících se vznikem měst, obchodu, bankovních domů, s těžbou drahých kovů apod., **získává ekonomicky a mocensky vynucená imigrace posunutou náplň a nové projevy.** Příkladem stimulace příchodu určitých vrstev obyvatelstva (většinou odborníků – řemeslníků a obchodníků) vládnoucí třídou budiž vnější kolonizace českých zemí v době panování posledních Přemyslovců (13. století a postupný přechod německého obyvatelstva). Jiným příkladem projevů vznikajících zárodků kapitalismu je putování závislých nevolníků, případně svobodných, ale nemajetných obyvatel měst (zárodek proletariátu) z jednoho místa na druhé a následné vyliďňování hornických středisek českých zemí – Jihlavy, Kutné Hory a v raném novověku Jáchymova. Všechna tato města patřila ve své době (po Praze) mezi druhá největší v českých zemích. Po úpadku jejich slávy se změnila (s určitou výjimkou Jihlavy) v provinční střediska. Už v těchto zkušenostech ukazoval kapitalismus svůj předobraz.

V raném novověku přinesly zámořské objevy pro rodící se kapitalismus nový impuls. V nově zřizovaných španělských, portugalských, holandských, francouzských, britských (postupně i dalších státech) koloniích prýštila rodícímu se kapitalismu - Marxovými slovy - *kev a špina ze všech pórů*. Vinou vznikajících kapitalistických mocností Evropy byly vyvráceny mnohé vyspělejší říše než dominantní státy kontinentu původu uchvatitelů – Aztécká, Inká, Toltecká a dalších. Jestliže v hornických městech českých zemí nalézáme předobraz migrační praxe kapitalismu postupně ve všech území jeho panství, v tomto případě spatřujeme předobraz prvotních příčin dnešního uprchlictví z mimoevropských zemí.

Evropský obchodní kapitál, církev, panovnícké dvory a feudálové zahájili koloniální éru většiny zeměkoule, která kulminovala pod jasně kapitalistickým vedením v 19. století. Zejména v tomto století byla evropskou buržoazií ovládnuta téměř celá Afrika, velká část Asie, naopak po bok kolonizátorů se začaly stavět ještě před několika desítkami let kolonizované USA. Nepravdy, v jádru šovinistické a rasistické řeči o tom, že kolonizované národy „potřebují tvrdou ruku, neumějí pracovat a samy si vládnout, což se údajně projevilo po nabytí jejich suverenity“, vyvracejí fakta z období před jejich kolonizací. Ještě v polovině 18. století byly rozdíly mezi stupněm hospodářského vývoje Indie a Evropy minimální. K roku 1850 se odhaduje, že rozdíl v HDP přepočítaném na hlavu mezi vyspělými průmyslovými zeměmi a jejich koloniemi tvořil necelý dvojnásobek, o sto let později už 11 krát vyšší objem. Např. kolonie Velké Británie tvořily roku 1913 120násobek rozlohy mateřských zemí. Roku 1937 vykazovaly rozlohu 39,5 mil. km²

(téměř čtyřnásobek rozlohy Evropy) a 478, 2 milionu obyvatel!

S následky staleté kolonizace, vyvražďování, vykořisťování a širokého hospodářského úpadku se velká část bývalých kolonií dodnes nevypořádala. Nutno dodat, že tak mohla učinit jen velmi těžko. Po získání samostatnosti většiny koloniálních zemí po první, resp. ve většině případů po druhé světové válce se části z nich dostalo pomoci sociali-

stického tábora a situace se začala pronikavě zlepšovat. Po pádu socialismu se však plně otevřely brány neokolonialismu koncernů a uskupení bývalých kolonizátorů, nyní neokolonialistů z řad imperialistických zemí. **Většina zemí tzv. třetího světa proto disponuje samostatností pouze formálně, na papíře.** Ve skutečnosti je minimálně stejně nesamostatná jako v dobách kolonialismu. **Hlavní neokolonialistické mocnosti současnosti, USA, Německo, Velká Británie, Francie, Japonsko, Itálie jsou společně s dalšími bývalými koloniálními zeměmi a velmocenskými centrály (MMF, EU, NATO, WTO) hlavními viníky obecné potřeby lidí ve velkém prchat ze svých domovů.** Cílem je, jak již bylo dříve uvedeno, v řadě případů zachránit se před smrtí hladem, epidemiemi, násilím, kriminalitou a v neposlední řadě před válkou. V trvalém rozměru jde také o snahu prodat svou pracovní sílu za vyšší cenu na trzích neokolonialních zemí. Současnými charakteristikami a projevy imperialismu, jakožto nejvyššího stádia soudobého kapitalismu a jeho nejtýpějšími představiteli z řad států, se posléze budeme zabývat podrobněji.

Příklad žen ve společnosti z předchozích částí analýzy jsme použili proto, abychom ukázali ekonomické a třídní faktory jako hlavní tvůrce naší skutečnosti. **Co tedy může být původním kořenem imigrace coby masového globálního jevu?** Nikoli střet kultur. Dnes žijeme v éře imperialismu, která se mimo jiné vyznačuje nerovnoměrným vývojem kapitalismu a snahou bohatších, vyvinutějších států hledat v rozvojových zemích levnou pracovní sílu. Dále svého vrcholu dosahuje proces zespolečenštění práce, který svět, v kombinaci se zvýšenou koncentrací kapitálu, stále více propojuje. Činí jeden podnik, jedno průmyslové odvětví, **jeden stát závislý na druhém. Tato situace** v místním, národním i mezinárodním měřítku **akumuluje** na jedné straně **ohromné bohatství, zhyralost, dekadenci,** na druhé straně **nezměrnou bídu, vykořisťování, bolest a hlad! A právě tato situace je porodní bábou války, terorismu, rozporů mezi národy.**

V popsáném prostředí je mimo jiné objektivně nutný i volný pohyb pracovní síly. **Zdrojem imigrace** tedy není z nebe spadnuvší snaha „kulturních marxistů“ zamořit nás uprchlíky, ani boj kultur, ani snaha příživníků utéct do Evropy a žít ze sociálních dávek. **Jejími kořeny jsou nerovnoměrně rozdělené světové bohatství,** kdy jsou celé kontinenty plundrovány ve prospěch rozvinutějších mocností, což přivádí do nesnesitelného postavení dřívou většinu obyvatel těchto světadílů. Ti se pak mnohdy logicky snaží svůj životní prostor opustit a dostat se tam, kde mají aspoň minimální možnost žít důstojně.

Tato objektivní tendence byla v posledních dekádách silně podpora imperialistickými agresemi USA, zemí EU, NATO a jejich spojenců v Afghánistánu, Iráku, Libyi, Somálsku, Jemenu a v mnohých jiných zemích. Tak byly zlikvidovány sice kapitalistické, ale relativně fungující režimy, které nutily k emigraci mnohem menší počet obyvatel, případně jejich minimum. Více než milion obě-

tí okupace Afghánistánu, další statisíce mrtvých, raněných a nezvěstných z Iráku, Libye a jiných zemí posunuly postavení mnohých proletářů ještě na kritičtější mez, **existenciální dilema:** Buďto zůstanu a téměř jistě zemřu nebo budu riskovat na daleké cestě, ale naděje, že ji přežiji, je o něco vyšší.

Situaci zbídačených uprchlíků kapitalismus využívá do poslední kapky, do posledního groše. Jeho

prodloužené ruce - převaděči, překupníci, agentury najímající levnou pracovní sílu jsou zákonitou součástí systému, lobbisticky zaklíněnou do buržoazního státního aparátu a bezpečnostních složek. V některých případech jsou využívány k mocenským kalkulům USA a Turecka, které však tyto plody pouze využívají, semínko klíčilo v samotných útrobách imperialistického systému, nezasadil jej žádní tajní agenti, žádné nevládní organizace. Ani by to nešlo, tímto způsobem lidská společnost nefunguje. Něco jiného však je, že této příčiny zmíněné organizace ve své cílené činnosti zneužívají.

Vraťme se k druhotným příčinám, případně k důsledkům, které kapitalistický systém využívá ve svůj prospěch. Utečenci jsou zdrojem levné pracovní síly, která evropským kapitalistům dobře slouží v mnoha směrech i zde v Evropě. První skutečnosti lze doložit mnoha způsoby. V Africe či v zemích Indického subkontinentu je například zcela běžná dětská práce. Na tomto kontinentu je ekonomicky činných až 20 % dětí, v celosvětovém průměru jde o 32 % všech pracujících dětí. Není snad ani třeba dodávat, že dětská práce je levná a že děti nestávkují. Dále zde máme známý případ „krvavých diamantů“, drahocenných předmětů získávaných brutálním vykořisťováním lidské pracovní síly znovu zejména v Africe. Afrika je také zdrojem až 80 % lithia, které se používá v elektronice, ovšem zejména v Evropě a Severní Americe. Již od začátku 90. let trvá v Demokratické republice Kongo občanská válka, která tuto zemi stála již přes pět milionů životů, přesto se zde telefony v halách zahraničních koncernů nadále vyrábí, konflikt se neřeší. Hovoříme o zemi, která má již staleté zkušenosti s velmocemi, které sice splňují buržoazní měřítko demokratičnosti, ale v oblasti svých „životních“ zájmů a cílů se chovají s neskutečnou brutalitou.

Dále je pozoruhodné, že pouze pět z 54 afrických států není producentem nebo vývozcem ropy. Kdo však těží z těchto přírodních zdrojů? Jedním z největších (a největším v Africe) vývozců ropy na světě je dnes Nigérie. Až 90 % lidí v této zemi však žije za mzdu pod 2 dolary (zhruba 25 Kč) denně. **Veškeré přírodní bohatství je totiž v rukou západních korporací, které jej prodávají do Evropy a Severní Ameriky. Celý zisk pak plyne především jim. Loutkové vlády africkým států, případně i kompradorská buržoazie (pokud existuje) jsou z těchto zisků financovány, podporovány, legálně korumpovány,** aby se nestavěly do cesty zájmům korporací a za minimální část zisku potlačovaly různými způsoby odpor proti útlaku a závislosti. Přestože se vlády v těchto zemích mění častěji než apoštolové na orloji, systém zůstává stejný.

V Etiopii nepřekračuje průměrná dělníková mzda 53 dolarů měsíčně. A to přesto, že Etiopie náleží mezi největší světové výrobce textilu. Notoricky známý nápis „made in China“ začíná být v oblasti textilu nahrazen novým názvem „made in Ethiopia“.

Dalším z příkladů otevřeného vykořisťování, které se na africkém kontinentu odehrává, je osud horníků

v JAR, o němž se v minulosti snažil na svém webu informovat i SMKČ. V hornickém průmyslu v Jihoafrické republice pracují lidé za podmínek minimální bezpečnosti práce, za minimální mzdu, a když se proti tomuto stavu vzbouří, vláda do nich střílí a rozhání jejich akce za pomoci ozbrojeného násilí.

Zajímavým příkladem udržování Afriky v chudobě je placení odškodnění, které dodnes hradí 14 afrických

států Francii za to, že mohly vzniknout a osamostatnit se. To je ovšem jeden ze specifických příkladů okrádání Afriky.

V každém případě si položíme otázku, **čím je tento stav zapříčiněn?** Je součástí africké nebo muslimské kultury pracovat za minimální mzdu od 12 let 10 hodin denně a pak za vytvořené bohatství nepožadovat téměř žádnou odměnu, nebo má tento stav jinou příčinu? **Skutečným důvodem tohoto stavu je ekonomický zájem západních mamutích korporací, které spolupracují s loutkovými vládci afrických států při rozkrádání kontinentu.** Není to vina ani obyvatel Afriky, ani Evropy. Je to výsledek základní logiky světového kapitálu. Jestliže tedy někdo říká, „pomáhejme jim tam, kde žijí“, nebo ještě ve své hlouposti tvrdí, „nepomáhejme jim nijak, naučí je to jen nastavovat ruce a odnaucí pracovat,“ můžeme takovým lidem v klidu říci, že africké a asijské obyvatelstvo nepotřebuje nič charitu. **Tyto národy se pouze potřebují dostat z područí imperialistické nadvlády (na jejich úkor) bohatších států.**

Tyto národy se o to skutečně mnohdy pokusily. Jak jejich pokusy v drtivé většině případů dopadly? USA a bývalé koloniální mocnosti jim v tom bránily s největší brutalitou (proč asi, když podle některých tyto „divochy“ nepotřebujeme a bude nám bez nich lépe?) Patrice Lumumba, ministerský předseda Konga, byl zavražděn za přičinění Belgicánů, bývalých kolonizátorů, kapitán Thomas Sankara, marxistický revolucionář z jedné z nejchudších zemí světa Burkiný Faso, byl zavražděn svým zástupcem Blaisem Comparé, který vládl v této zemi ještě v minulém roce s pozehnáním francouzských politiků, ať už pravicových, nebo z řad tamních socialistů, a umožňoval ji využívat jako levnou montovnu pro korporace. Jedním z vůdčích symbolů nedávného povstání v Burkiné Faso byl právě odkaz Thomase Sankary.

To jsou jen některé případy států, jež byly ochotny cedit svou kev za to, aby se o ně Evropa a Severní Amerika už nikdy nemusely „starat,“ ale představitelé a majitelé zahraničního kapitálu a jeho centrály na to měli jiný názor.

K dalším historickým, ideovým a argumentačním souvislostem uprchlictví

Dodejme k našemu předchozímu dlouhému výkladu o dlouhodobých i bezprostředních příčinách migrace a uprchlictví některé další poznámky, naznačme souvislosti, představme, případně vyvráťme argumenty i „argumenty“ rozličné provenience.

Zprvė nebudeme používat argumentaci, která se snaží imigraci „obhájit“ (už vůbec snaha imigraci „obhájit“ či „odmítnout je chybou, která často znemožňuje tento proces objektivně popsat, nelze obhajovat něco, co je objektivní součástí skutečnosti, je to jako obhajovat fakt, že v našem podnebném pásu padá v zimě sníh) **prostřednictvím připomínky evropské kolonizace slabších států a jejich využívání ke svému zbohatnutí.** Uvědomujeme si částečnou oprávněnost, ale také nedostatky tohoto vysvětlení příčin imigrace. Je například nesmyslné si nějak idea-

lizovat oblast tzv. třetího světa, jako neposkrvněného či imunního vůči kapitalistickému výrobnímu způsobu. (Stačí si připomenout arabské otrokáře v Africe. Ti si tehdy odůvodňovali existenci otroctví islámem a např. Angličané křesťanstvím, všichni sledovali pouze své vlastní hmotné zájmy a příslušné náboženské texty ke své obhajobě si už našli. Západní imperialisté jsou stejní, podobní jim byli i kolonizátoři japonští, židovský kapitál má stejnou ekonomickou podstatu jako třeba saúdsko-arabský).

Kdyby byl vykořisťovatelský vztah mezi evropskými a severoamerickými imperialistickými státy na jedné straně a většinou populace, sídlící zejména v Asii, Africe a Latinské Americe na straně druhé, pouze historický, zaniklý před mnoha desítkami let, byla by částečně oprávněná případná výtky proti naší argumentaci, že se jedná o pouhé morální zádání a výčet více nebo méně domnělých historických křivd. **My však hovoříme o aktuálním, reálném a statisticky doložitelném brutálním vykořisťování většiny Afriky, Asie a Latinské Ameriky především imperialistickým Západem, resp. jeho vládnoucími třídami, nikoli většinou společnosti.**

Zadruhé musíme říci, že odmítáme jakýkoliv princip „bílé viny“, jakékoli dělení na „my“ a „oni“. Ahistorická argumentace některých buržoazních a maloburžoazních obhájců imigrace, která celý problém zjednodušuje, zploštuje a říká, že „**my**“ **dlužíme uprchlíkům domov, protože jsme zplundrovali ten jejich, je zcela nesmyslná. „My“, národy Evropy, jiným národům nic nedlužíme. V době vrcholného kolonialismu byly evropský proletariát a další utlačované sociální vrstvy tichými otroky evropské buržoazie a pozemkových vlastníků, které je vykořisťovaly s největší brutalitou a bezohledností. A i dnes, kdy již kolonie formálně neexistují, ale ekonomické otroctví států „třetího světa“ pokračuje, resp. se stupňuje (v rámci neokolonialismu), není tato skutečnost v žádném případě způsobena evropskými národy, ale znovu systémem, globálním kapitalismem.** Koneckonců, vztah, který existuje mezi například Evropou a Afrikou, existuje v rámci EU například také mezi Německem a Polskem (i když jinak a na mnohem nižší úrovni). To je jen jeden z mnoha důvodů, proč „my“ (evropské národy) a „oni“ (imigranti) máme společného nepřítele.

Epocha imperialismu tedy redukuje svět na obrovský trh. Z lidí, nositelů pracovní síly, dělá zboží. Je v tomto systému zcela logické, že se majitel pracovní síly např. z Etiopie bude snažit, aby ji prodal co nejlepe, tedy za co nejvyšší mzdu. V prvé řadě z těchto důvodů se vydá tam, kde ji z mnoha důvodů dostane, zejména do Německa. K imigraci by tedy docházelo i v tom případě, kdyby obyvatel chudých států neumírali žízní a hladem, pod dopady imperialistických agresí a občanských válek, byť pravděpodobně v mnohem menším měřítku. Proto nestačí charita ve stylu „pomáhejme imigrantům tam, kde žijí.“ Pracovní síla jakožto ekonomický činitel bude mít v kapitalismu přirozenou tendenci prosadit se tam, kde to je pro ni nejvýhodnější. Je to zcela ve shodě s logikou trhu a systému a každý důsledný pravičák by se měl za jev ekonomické imigrace z jakékoliv části světa kamkoli postavit. Můžeme namítnout, že existují i jiné priority, než je cena pracovní síly, např. rodina, vztah k rodné zemi, kultuře, náboženství, určité tradici. S tím plně souhlasíme a takové priority jsou nám, komunistům, vlastní. Ekonomická realita kapitalismu však prostřednictvím shánění obživu jedinců, jejich zaměstnání, výkonu profese, ale i vztahů mezi zaměstnanci i mimo tyto priority buď vytlačuje ze zorného pole vykořisťovaného člověka, případně je mění v další zmutované zboží, nebo je likviduje kosmopolitním pseudokulturním nánosem.

(Pokračování v příštím čísle)
Svaz mladých komunistů
Československa